

THE FIREMAN
Copyright © 2016 by Joe Hill

Copyright © 2018 Editura Herg Benet,
pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare.
Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și concept grafic: The Spartan Bureau
Elemente copertă: © domagoj8888, © DavidMSchrader | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILL, JOE

Omul focului / Joe Hill ; trad. de Alexandru Voicescu. - București :
Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-188-3

I. Voicescu, Alexandru (trad.)

821.III

Tipărit la ArtPrint

JOE HILL

OMUL FOCULUI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

S P E C U L A T I V
H E R G B E N E T

2018

APRILIE

1

Nu părăsi școala decât la o oră după ce și ultimul copil plecă acasă, dar chiar și aşa tot era prea devreme. În cea mai mare parte a zilelor de cursuri, trebuia să rămână până la ora cinci, pentru cei cincizeci și ceva de elevi care mai stăteau la programul prelungit până ce părinții lor se întorceau de la muncă. Azi, toată lumea plecase până la ora trei.

După ce stinse luminile din cabinetul medical, se așeză la geam și privi la terenul de joacă. Era un punct negru lângă spațiul de cățărare, acolo unde unitatea de pompieri încerca să spele cu furtunul urmele carbonizate care nu putuseră fi ridicate. Avusese o premoniție în care își dăduse seama că nu se va mai întoarce niciodată la biroul ei și că nu o să mai privească vreodată pe acea fereastră, și avusese dreptate. În întreg statul, școlile fuseseră suspendate din seara respectivă, cu reasigurarea că se vor redeschide imediat ce criza va trece. După cum s-au întâmplat lucrurile, nu a trecut.

Harper își imagină că va fi singură acasă, dar, când a ajuns, Jakob deja era acolo. Dăduse drumul la televizor, cu sonorul închet, și vorbea la telefon cu cineva. După tonul lui – calm, egal, aproape lenăș – nimeni nu ar fi putut să-i ghicească de fapt starea de surescitare. Trebuia să îl fi știut cum se purta când era relaxat ca să îți dai seama că acum era extrem de încordat.

— Nu, nu am văzut cu ochii mei. Johnny Deepenau era acolo, într-unul dintre utilajele primăriei, dând la o parte

Rămolozul de pe drum, și ne-a trimis poze făcute cu telefonul. Părea că o bombă a explodat înăuntru. Părea ca ceva al tero-riștilor, ca... Stai un pic. Tocmai a intrat Harper.

Soțul ei coborî telefonul, îl apăsa de piept și îi spuse:

— Ai venit pe drumul ocolit, nu? Știu că nu ai ajuns prin centrul. Au toate căile blocate de la North Church până la bibliotecă. Tot orașul e împânzit cu polițiști și Garda Națională. Un autobuz a explodat și s-a izbit de un stâlp de telefon. Era plin cu chinezoi infectați cu rahatul ăla, rahatul de Solzu' Dragonului.

Lăsa să ii scape o expirație lungă și neregulată și clătină din cap – ca și cum era ceva ce îl șocase, ce tupeu pe unii oameni, să o ardă în flăcări în mijlocul orașului Portsmouth pe o vreme aşa de frumoasă!

— E bine. Nu aflat nimic. E acasă și o să avem parte de o partidă serioasă de tipete dacă are impresia că o să o mai las să se întoarcă la serviciu curând.

Harper se așeză pe spătarul canapelei și se uită la televizor. Era dat pe știrile locale. Arătau filmări de la meciul cu Celtics de aseară, ca și cum nimic anormal nu se petreceea. Isaiah Thomas se ridică pe vârfuri, se lăsa pe spate și dădea drumul la mingea de baschet, tocmai ce nimerea trei puncte aproape de la mijlocul terenului. Ei nu știau atunci, însă până la sfârșitul săptămânii sezonul de baschet urma să se închidă. Până la venirea verii, cei mai mulți din echipa Celtics vor fi murit, arzând sau sinucigându-se.

Jakob își băgă picioarele în sandalele lui de cânepeă.

— Ce? Nu, nu. Nimeni nu a reușit să coboare, spuse el la telefon. Și poate sună dur, însă o parte din mine se bucură. N-au avut cui să o dea mai departe, zise, după care ascultă o perioadă, apoi, neașteptat, izbucnî în râs: Cine a comandat platoul cu pupu în flăcări, nu? Ha, ha!

Pașii îl purtară tocmai în partea cealaltă a camerei, către raftul de cărți, unde nu avea nimic de făcut decât să o ia înapoi. Când se răsuci, privirea lui căzu din nou pe Harper, iar de data aceasta văzu la ea ceva care îi încremeni spinarea.

— Hei, păpușămică, ești bine? o întrebă.

Ea se holbă la el. Nu se putea gândi la un răspuns anume pe care să î-l dea. Era o întrebare curios de dificilă, una care cerea o cantitate apreciabilă de introspecție.

— Danny, trebuie să închid. Vreau să stau cu Harper câteva clipe. Ai făcut ce trebuia, să te întorci înapoi și să îi iezi pe copii.

Făcu o pauză, după care mai adăugă:

— Da, bine. O să vă trimit pozele ție și Claudiei, dar să știi că nu le aveți de la mine. Vă iubesc pe amândoi.

Termină con vorbirea, lăsa jos telefonul și o privi:

— Ce nu-i bine? De ce ești acasă?

— Era un bărbat în spatele școlii, spuse Harper, după care ceva indescifrabil – o emoție ca o durere fizică – i se opri în gât.

El se așeză alături de ea și îi puse o mână pe spate.

— Ok, zise. Totul e Ok.

Presiunea pe fluierul gâtului i se mai atenuă și reuși să își găsească din nou vocea.

— Era pe terenul de joacă, clătinându-se ca un bețiv. Apoi a căzut și a izbucnit în flăcări. A ars ca și cum ar fi fost din paie. Jumătate din copiii de la școală l-au văzut. Poți să vezi în curtea de joacă din aproape fiecare sală de clasă. Am tratat toată după-amiaza copii în stare de soc.

— Ar fi trebuit să îmi zici. Ar fi trebuit să mă faci să termin cu vorbitul la telefon.

Ea se întoarse către el și își odihni capul pe pieptul lui, în timp ce el o ținea în brațe.

— La un moment dat, am avut patruzeci de prichindei în sala de gimnastică, și câțiva profesori, inclusiv directorul, iar unii plângneau și alții tremurau, iar alții vomitau, iar eu simteam că îmi vine să le fac pe toate trei deodata.

— Dar nu ai făcut-o.

— Nu. Am împărțit cutii cu suc de fructe. Tratament medical de ultimă generație, nu glumă.

— Ai făcut tot ce a fost omenește posibil, spuse el. Ai

Reputut să fii alături de o grămadă de copii, încât ei să treacă peste cel mai îngrozitor moment pe care l-au experimentat în întreaga lor viață. Ești conștientă de asta, nu? O să își amintească tot restul vieții de felul în care i-a îngrijit. Și ai făcut-o, și acum a trecut, iar tu ești aici, alături de mine.

O vreme, ea rămase tăcută și neclintită în mijlocul cercului protector al brațelor lui, inhalându-i miroșul distinct de apă de toaletă din lemn de santal și de cafea.

— Când s-a întâmplat? zise el dându-i drumul și fixând-o ferm cu ochii lui de culoarea migdalei.

— La prima clasă.

— Se apropie ora trei. Ai mâncat de prânz?

— Mnu.

— Ești un pic amețită?

— Îhî.

— Hai să băgăm niște mâncare în tine. Nu știu ce-avem în frigider. Aș putea să comand ceva.

Cine a comandat platoul cu puțu în flăcări? se gândi Harper, iar camera se clătină asemenea punții unui vapor. Se sprijini mai bine de spătarul canapelei.

— Poate doar niște apă, spuse ea.

— Ce zici de niște vin?

— Și mai bine.

El se ridică și merse către mica vitrină. În timp ce se uita când la o sticlă, când la alta – oare ce soi de vin e mai nimerit cu o boală contagioasă fatală? –, el spuse:

— Am crezut că treaba asta e doar prin țările unde poluarea a atât de teribilă, încât nu poți să respiri, iar râurile sunt haznale în aer liber. China. Rusia. Fosta Republieă Comunistă a Turdistanului.

— Rachel Maddow a zis că sunt aproape o sută de cazuri în Detroit. Povestea azi-noapte despre asta.

— La aşa ceva mă refer. Am crezut că e doar în locuri mizerabile unde nimeni nu ar vrea să se ducă, cum sunt Cernobîl și Detroit. Și – continuă el în timp ce dopul sticlei făcu poc – nu înțeleg de ce i-ar putea trece prin cap vreunui

ins contaminat să se urce într-un autobuz. Sau un avion.

— Poate că le-a fost frică să nu fie puși în carantină. Pentru mulți, ideea de a fi ținuți departe de cei dragi este mai însăpămantătoare decât boala. Nimeni nu vrea să moară singur.

— Mda, asta aşa-i. De ce să mori singur când poți să ai companie? Nimic nu spune „Te iubesc“ mai mult decât să dai celor mai apropiati și dragi ție o futură de infecție fatală. Dacă aş avea-o – zise el în timp ce se îndrepta spre ea cu un pahar de vin auriu, ca o cană de raze de soare distilate –, mai degrabă aş muri, decât să ţi-o dau și ție. Decât să te pun în pericol. Cred că mai degrabă ar fi mai ușor să îmi curm propria viață știind că o fac pentru a păstra în siguranță pe alții. Nu îmi imaginez ceva mai irresponsabil decât să te plimbi de colo, colo purtând aşa ceva cu tine.

Îi înmână paharul, mânghindu-i unul dintre degetele ei în acea scurtă mișcare. Avea o atingere gingășă, o atingere atentă; era cel mai bun lucru la el, simțul lui intuitiv de a ști când mai exact să îi treacă o suviță de păr pe după ureche sau când să îi îndrepte un fir căzut la ceafă.

— Cât de ușor e să te contaminezi cu chestia asta? Se transmite ca ciuperca piciorului, nu? Atâtă timp cât te speli pe mâini și nu mergi la sală în tălpile goale, ești bine, nu? Hei. Hei. Nu te-ai apropiat de tipul ăla mort, nu?

— Nu.

Harper nu se mai obosi să își înfigă nasul în pahar și să inspire buchetul francez, aşa cum o învățase Jakob pe vremea când avea douăzeci și trei de ani și tocmai făcuseră sex, iar ea era mai beată după el decât ar fi fost vreodată de la vreun vin. Își termină din două înghițituri paharul de sauvignon blanc.

Cu un oftat, el se afundă alături pe canapea și își închise ochii.

— Bine. Asta-i bine. Mereu te mănâncă teribil să îi îngrijești pe alții, Harper, lucru care e în regulă în circumstanțe normale, dar în unele situații o fată trebuie să vadă mai mult de...

Respedînsă ea nu-l mai asculta. Înghetează, aplecată în față, ca să aşeze paharul pe măsuța de cafea. La televizor, fusese întrerupt brusc programul despre evenimentele din hochei pentru a arăta un bărbat în vîrstă într-un costum gri, un știrist cu ochi albaștri și ascunși timid în spatele ochelarilor. Burtiera din josul ecranului arăta BREAKING NEWS: ACUL SPAȚIAL ÎN FLĂCĂRI.

— ...îndreptându-se către Seattle, spuse prezentatorul. Vă atenționăm că materialul conține scene extreme și care pot avea un puternic impact emoțional. Dacă sunt copii prin preajmă, nu ar trebui lăsați să vizioneze.

Înainte să termine de vorbit, regizorul NECN intră cu o filmare din elicopter de deasupra „Acului“, înfipt înspre un cer albastru, luminos și răcoros. Un fum negru cuprindea interiorul clădirii și fierbea dinspre geamuri, atât de tare, încât obtura multe dintre celelalte elicoptere care mai încurau scenă.

— Of, Dumnezeule! exclamă Jakob.

Un bărbat în cămașă albă și pantaloni negri făcu un salt de la una dintre ferestrele deschise. Brațele lui se roteau ca o morișcă în timp ce dispărerea din cadru. Fu urmat câteva secunde mai târziu de o femeie cu o rochie închisă la culoare. Când sări, ea își strânse mâinile la coapse, ca și cum ar fi vrut să împiedice rochia să fluture și să ii dezvăluie lenjeria.

Jakob luă mâna lui Harper într-o lume. Ea își îngemănă degetele într-o lume și strânse tare.

— Ce căcat se-ntâmplă, Harper? întrebă el. Ce dracului e asta?

MAI-IUNIE

2

FOX spusese că Solzu' a fost lansat de către ISIS, folosind spori inventați de ruși prin anii 1980. MSNBC arătase niște surse care indicau faptul că Solzu' ar fi fost creat de ingineri de la Halliburton și furat de un cult creștin extremist obsedat de Apocalipsa după Ioan. CNN a prezentat ambele variante.

De-a lungul întregilor luni mai și iunie, s-a dezbatut situația la nenumărate mese rotunde ale tuturor canalelor de televiziune, printre reportaje în direct din zonele afectate de flăcări.

După care Glenn Beck a ars de viu în emisiunea sa de pe internet, chiar în fața pupitrului; a ars atât de puternic, încât ochelarii i s-au lipit de față, după care majoritatea știrilor erau mai puțin despre cine e vinovatul, cât despre cum să nu iezi boala.

IULIE

3

Erau un pompier care făcea probleme.

— Domn'e, spuse asistenta Lean, domn'e, nu puteți intra în față la coadă. Veți avea examinarea gratuită care vi se cuvine după ce vă va veni rândul.

Pompierul privi scurt peste umăr la coada care se întindea pe hol și dincolo de colț. Apoi se uită înapoi. Chipul îi era murdar, purta aceeași jachetă galbenă cauciucată pe care o purtau toți pompierii și avea un copil în brațe, un băiat, ținându-l strâns pe după gât.

— Nu vreau să mă internez. Vreau să las, zise, iar accentul lui îi făcu pe oameni să întoarcă privirea — nu te-ai fi aşteptat ca un pompier din New Hampshire să sune ca și cum ar fi din Londra. Nu, nu-i vorba de chestia pentru care sunt toți ceilalți aici, asta nu e despre mucegai. Băiatul meu trebuie să vadă un doctor. Trebuie să îl vadă acum, nu în două ore. Este o urgență. Nu înțeleg de ce nu pot face pe nimeni din aşa-zisa cameră de gardă să priceapă atâtă lucru.

Harper trecea de-a lungul cozii, înmânând celor mici acadele și pahare de hârtie cu suc de mere. În plus, mai avea o ridică într-un buzunar și un cartof în celălalt, pentru cazurile mai grave de copii nefericiți.

Auzul unui accent englezesc o distrase și îi ridică moralul. Asocia accentele englezesti cu ceainice cântătoare, școli de vrăjitorie și arta deducției. Asta nu era, își dădea seama prea bine, cine știe ce sofisticat din partea ei, dar nici nu avea

într-adevăr vreo remușcare. Era de părere că englezii sunt singuri vinovați pentru felul în care îi privea ea. Petrecuseră un secol promovându-și asiduu detectivii și vrăjitorii și doi-cile, aşa că acum trebuiau să suporte consecințele.

Simțea nevoia să i se ridice cumva moralul. Petrecuse dimineața vârând corpuri carbonizate în saci, cu țesuturile lor înnegrite și zbârcite încă încălzite și fumegând. Pentru că spitalul rămânea fără saci, trebuise să pună doi copii într-un singur sac negru, lucru care în fapt nu fusese aşa de dificil de făcut. Arseseră cu brațele unul în jurul celuilalt, fuzionaseră într-o singură creatură, un joc îngemănat de oase carbonizate. Păruseră o sculptură a morții.

Nu mai fusese pe acasă de săptămâna trecută din iunie, și petrecuse opt-sprezece ore din douăzeci și patru într-un costum etanș din cap până în picioare, destinat tratamentului contra Ebola. Mănușile erau atât de strâmte, încât a fost nevoie să își lubrifizeze mâinile cu vaselină ca să și le poată pune. Puțea ca un profilactic. De fiecare dată când îi trecea pe la nas propriul miros de cauciuc și lubrifiant K-Y, se gădea la întâlnirile stânjenitoare din căminul facultății.

Harper își făcu loc spre începutul cozii, apropiindu-se de Pompier prin spatele lui. Era treaba ei, și nu a Sorei Lean, să îi facă pe oamenii care așteptau să se simtă cât mai relaxați, iar Harper nu și-ar fi dorit să aibă de-a face cu latura mai răutăcioasă a Sorei Lean. O avusesese de doar o lună ca superior ierarhic la Spitalul Portsmouth și îi era deja un pic teamă de ea. Tuturor asistentelor voluntare le era.

— Domn'e, spuse Sora Lean, cu o voce care trăda iritatea, toată lumea de la coada asta are o urgență. Sunt urgențe taman până la intrare. Îl luăm pe fiecare în ordinea în care au venit.

Pompierul aruncă din nou o privire peste umăr, la coada din spatele lui. O sută treizeci de oameni (Harper îi numărase), neliniștiți și atinși de Solzu' Dragonului și holbându-se la el cu o resemnare lipsită de viață.

— Urgențele lor mai pot aștepta. A băiatului asta, nu,